

Fraternitat entre Orient i Occident

Des de la perspectiva religiosa, la trobada entre el papa Francesc i el patriarca ecumènic de Constantinoble, Bartomeu I, va ser una fita del viatge papal a Terra Santa i consolida el camí de reconciliació entre l'Església catòlica i les Esglésies ortodoxes orientals.

GLOSSA

Pregar amb el tiet

Un nen de cinc anys fa cada nit una breu pregària abans d'adormir-se. Dóna gràcies pel dia i resa un pàrenostre. Sempre l'acompanyen el pare o la mare, de vegades tots dos. Sigui l'un o l'altra, s'hi impliquen fent una breu acció de gràcies personal. Avui ha vingut a sopar el tiet, germà de la mare. Té vint-i-cinc anys. Va néixer i créixer en una família cristiana que l'inicià i educà en la fe. Fins als divuit o dinou anys se sentia i procurava viure com a cristià practicant; després, per diverses circumstàncies, s'allunyà de la pràctica i en aquest moment es considerava de cultura cristiana i poc més.

El sopar va ser molt agradable. L'infant escoltava el tiet amb atenció, sentia admiració per ell. Per què no ve el tiet a fer la pregària amb mi?, suggerí el menut. El tiet se sentí interpel·lat i, pocs minuts després, era davant una icona de Jesús, assegut a terra, a l'habitació de l'infant, que començà la seva pregària: «Gràcies, Jesús, per aquest dia en què m'ho he passat bé i perquè la professora m'ha dit que ja quasi sé llegir...» El tiet escoltava mentre un seguit de records i sentiments li venien al cap. Quan el nen acabà, girà els ulls vers el tiet amb una mirada d'invitació. Aquest dub-

tà un segon i encetà la seva pregària amb els llavis i amb el cor: «Pare! Torno a ser aquí davant vostre. Gràcies pel dia que m'heu donat i pel sopar amb la família, pel treball d'aquest dia i per les persones que estimo...» Acabaren la pregària amb el pàrenostre habitual, agafats tots dos de la mà. L'infant, content perquè pregava amb el tiet, i el tiet, també content i interpel·lat, perquè Déu havia tornat a passar per la seva vida. L'endemà, el nebot no hi era però ell, segons m'ha explicat, seguia sentint-se qüestionat i, abans d'anar a dormir, tornà a pregar. «Us ho asseguro, qui no acull el Regne de Déu com l'acull un infant, no hi entrarà pas» (Mc 10,15).

L'infant volia compartir amb el tiet la pregària en què els pares l'estan iniciant, com ho fa, habitualment, amb el cercle familiar immediat. Necessita la companyia i el mestratge de l'adult per créixer, també en la fe. Pel que fa al tiet, la invitació del nebotet esdevingué mediació per redescobrir el pas de Déu per la seva vida, apropar-se amb humilitat al Jesús de les confidències i de la pregària senzilla que ell recordava i revifar la fe, donant-li tonalitat adulta i confiada en Déu Pare. És un retorn, convé seguir fent camí.

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

Veniu Esperit Sant Creador!

Santa festa de la **Pentecosta!** La Pasqua arriba a la seva culminació i dóna els seus fruits. El Senyor Ressuscitat, fidel a les seves promeses, ens envia l'Esperit Sant Creador, que procedeix del Pare i del Fill, i que és l'ànima de l'Església, perquè els cristians ens deixem guiar per aquest Esperit i estimem i parlem, segons el mateix Crist, i puguem fer les obres d'amor que Ell feia.

Estem convençuts que sols no podem: la por i la superficialitat ens paralitzen, el pecat i la mort ens allunyen de Déu. Però amb l'Esperit Sant Creador dins nostre, tot ho podem i a tot arreu arribarem. El món nou arriba. Hem de confiar en Ell, i deixar-lo actuar en nosaltres.

Deixem-nos guiar per aquest Esperit, que és vent de llibertat i aigua viva que brolla en el nostre interior, que és foc d'amor i llengües d'unitat entre els deixebles de Jesús, que és vida i esperança enmig de les proves i els fracassos.

És així com podrem donar el testimoni d'alegria evangèlica que el món espera i necessita rebre de nosaltres, i podrem mostrar coherència i autenticitat del nostre ser i del nostre viure de creients, amb humilitat i esperit de servidors dels més pobres, de tothom.

Ell és mestre d'oració, que ens dóna les paraules adients, que ens allibera de la por i no ens deixar tancar en l'autoreferencialitat, que ens empeny a estimar més enllà de tot càlcul, sense condicions, amb esperança i perseverança, anant a les perifèries existencials del món, on les persones sofreixen, per anunciar amb paraules i obres l'Evangeli de la misericòrdia.

Obrim-nos a l'acció misteriosa del do de l'Esperit Sant que ja hem rebut pel baptisme i la confirmació, i que la Pasqua actualitza i renova en nosaltres. Que Déu ens infongui l'Esperit Sant Defensor amb els seus set dons de vida i de gràcia divina: que ens doni l'esperit de saviesa i d'intel·ligència, l'esperit de consell i de fortalesa, l'esperit de ciència i de pietat, i que ens ompli amb l'esperit del seu sant temor. Santa Pasqua granada dels fruits de l'Esperit!

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

ENTREVISTA

Aquesta imatge parla

COLOMA BOADA

Dos monestirs, dos arxius

El proper divendres 13 (20.30 h) tindrà lloc a l'església parroquial de Sant Pere de les Puel·les de Barcelona el concert-espectacle *Una vida entre guerres. Agnès, abadessa de Sant Pere de les Puel·les 1693-1715*. I del 29 de maig al 14 de setembre es pot visitar al Museu d'Història de Barcelona l'exposició *Monestirs urbans en temps de guerra. Sant Pere de les Puel·les i Santa Clara de Barcelona 1691-1718*. Ambdues activitats formen part del projecte *1714. Dos monestirs, dos arxius* del Servei d'Arxius de la Federació Catalana de Monges Benedictines (SAF). La Gna. Coloma Boada, OSB, és secretària de la Federació i responsable del SAF.

Què pretén transmetre el projecte?

El SAF vol donar a conèixer les vivències de les comunitats benedictines de St. Pere de les Puel·les i de Sta. Clara de Barcelona durant la Guerra de Successió a través d'un seguit d'activitats culturals, com una exposició i un concert.

A l'exposició, què hi trobem?

La vida i el patiment d'aquestes dues comunitats que, entre 1691 i 1718, van sofrir diversos setges per trobar-se darrera la muralla de llevant. S'exposen documents inèdits que s'han guardat en els seus arxius monàstics durant més de 300 anys.

I quina particularitat tindrà el concert?

Es narrarà la vida de l'abadessa Agnès d'Esquerrer de Sant Pere de les Puel·les, que va viure els 22 anys del seu abadiat amb molt de coratge. També la música hi tindrà un gran paper: es cantaran peces de gregorià dels cantors que les monges feien servir en els actes litúrgics i també peces del barroc català de l'època.

Oscar Bardají i Martín

HISTORIA DE LA CARIDAD

Los consejos de Juliano, el Apóstata

Juliano, llamado *el Apóstata*, era hijo de Julio Constancio, hermano del emperador Constantino. A los treinta años fue proclamado emperador. Se consideró predestinado a restaurar la *Romanitas*, degradada —según él— por su tío al imponer la religión cristiana, y terminó despreciando el cristianismo.

A pesar de su animadversión hacia el cristianismo, Juliano era un admirador de la obra benéfica de los cristianos —como recuerda Benedicto XVI en su encíclica *Deus caritas est*. Vean lo que escribió Juliano al pontífice pagano Teodoro: «Soy consciente de que al abandonar los sacerdotes paganos a los pobres, los impíos galileos se han dedicado con indulgencia a este género de filantropía, y han logrado muchos frutos mediante estas prácticas, que siempre impresionan. De esta manera, los galileos comenzaron su política a partir de lo que llaman ágape y hospitalidad y servicio de las mesas, consiguiendo que muchos pasaran al ateísmo» (es sabido que los primeros cristianos eran calificados como ateos por los paganos). Y aconsejaba a los pontífices paganos que imitaran la caridad de los cristianos.

Probablemente, el mismo Juliano había leído las palabras escritas por Eusebio de Cesarea, consejero áulico de su tío Constantino: «Durante este tiempo se hizo evidente a todos los gentiles, como una señal bastante manifiesta, la diligencia y piedad de los cristianos para con todos [...] y haberse comprobado con hechos que sólo aquéllos eran piadosos adoradores de Dios.»

Juan María Laboa

(Por sus frutos los conoceréis. *Historia de la caridad en la Iglesia*, Edit. San Pablo)

SER PADRES

Es mejor premiar que castigar

Quisiera aquí quitar sentimiento de culpabilidad a los padres —y sobre todo a las madres— a quienes les da reparo entregar premios a los niños para motivar su educación, argumentando que es una especie de chantaje. (Lo he oído decir a muchas madres).

¡Nada más lejos de la realidad! Piense que sus hijos, en particular si son pequeños, se motivan por el principio del placer, y los estímulos placenteros les vienen indefectiblemente desde fuera. (Más adelante, ya mayorcitos, harán las cosas por motivaciones que surgirán de ellos mismos, de su propio interior, y no hará falta que les recompensemos tanto).

La *recompensa* es una de las posibles consecuencias de cualquier conducta (obviamente, la otra posible consecuencia también es el castigo). Se trata de algo que aumenta la conducta a la cual sucede. Sinónimos de recompensa son *gratificación* y *refuerzo*. Sepamos utilizar con mesura las recompensas y sepamos sacar buen provecho de ellas.

También es necesario tenerlo en cuenta en cuanto a los castigos. Para que tengan alguna utilidad han de cumplir estos requisitos: seguir inmediatamente a la conducta indeseable; ser importantes y no insignificantes; y tener la convicción de que serán efectivos. Si no lo han de ser, es mejor no imponerlos.

Dr. Paulino Castells

(Consejos del doctor para padres principiantes, Edicions 62, Barcelona)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

El Papa y la «cultura del encuentro»

Estaban todos reunidos con María, en comunidad: «La cultura del encuentro requiere que estemos dispuestos no sólo a dar, sino también a recibir de los otros.»

Unidos en el silencio, en la escucha, en la alabanza..., en la oración, acogen al *Comunicador Infinito*. El Espíritu Santo les llena. El Amor es expansivo. Los Apóstoles, fortalecidos, serán comunicadores en continuidad de la misión que Cristo había recibido del Padre. Prójimos del pueblo, atentos a las necesidades de los que les rodean..., curan, enseñan, acogen, responden, dan testimonio. «Cuando nosotros nos dejamos guiar por el Espíritu Santo, Él nos lleva a la armonía, a la unidad y al respeto de los diversos dones y talentos», indica el Papa.

«Me gusta —afirma— definir el poder de la comunicación como *proximidad*». Y a Francisco, que no olvida las *calles digitales*, le vemos peregrino en Tierra Santa. Fraternal y dialogante, comunica un mensaje de paz y de la verdad del Evangelio.

«Que la Virgen María nos ayude a ser dóciles al Espíritu Santo, para que sepamos estimarnos mutuamente y converger cada vez más profundamente en la fe y en la caridad, teniendo el corazón abierto a las necesidades de los hermanos.»

Hna. M. de los Ángeles Maeso

Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

9. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [1Re 17,1-6 / SI 120 / Mt 5,1-12]. Sant Efreem (306-373), diaca siríac i doctor de l'Església; sant Marí, ermità; sants Prim i Felicià, mrs.; santa Pelàgia o Pellaia, vg. i mr.; beat Josep Anchieta, prev. jesuïta; beata Anna-Maria Taigi, mare de família.

10. ■ Dimarts [1Re 17,7-16 / SI 4 / Mt 5,13-16]. Sant Maurici, abat; sant Asteri, bisbe.

11. ■ Dimecres [Ac 11,21b-26;13,1-3 / SI 97 / Mt 5,17-19]. Sant Bernabé, apòstol company de Pau, nat a Xipre, on morí; santa Maria-Rosa Molas i Vallbé (1815-1876), rel., de Reus, fund. Gnes. MdD de la Consolació, a Tortosa (CMC, 1858); sant Lleó III, papa (795-816); santa Adelaida o Alícia, vg. cistercenca.

12. □ Dijous [Is 52,13-53,12 (o bé: He 10,12-23) / SI 39 / Lc 22,14-20]. Jesucrist, Gran Sacerdot per sempre. Sant Joan de Sahagun, prev. agustí; beata Iolanda (o Violant), rel. franciscana.

13. □ Divendres [1Re 19,9a.11-16 / SI 26 / Mt 5,27-32]. Sant Antoni de Pàdua (†1231), prev. franciscà i doctor de l'Església, nat a Lisboa, patró del ram de la construcció; sant Fandila, prev.

14. ■ Dissabte [1Re 19,19-21 / SI 15 / Mt 5,33-37]. Sant Eliseu, profeta (s. IX aC); santa Digna, vg. i mr.

15. □ † Diumenge vinent, de la Santíssima Trinitat (lit. hores: 3a setm.) [Ex 34,4b-6.8-9 / SI: Dn 3,52a.52b.53-56 / 2Co 13,11-13 / Jn 3,16-18]. Santa Maria-Miquela del Santíssim Sagrament (Madrid 1809 - València 1865), vg. fund. adoratrius a Madrid.

DIUMENGE DE PENTECOSTA

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 2,1-11)

Durant la celebració de la diada de la Pentecosta, es trobaven tots junts en un mateix lloc, quan, de sobte, se sentí venir del cel un so com si es girés una ventada violenta, i omplí tota la casa on es trobaven asseguts. Llavors se'ls aparegueren com unes llengües de foc, que es distribuïren i es posaren sobre cadascun d'ells. Tots quedaren plens de l'Esperit Sant i començaren a expressar-se en diversos llenguatges, tal com l'Esperit els concedia de parlar. Residien a Jerusalem jueus piadosos provinents de totes les nacionalitats que hi ha sota el cel. Quan se sentí aquell so, la gent hi anà i quedaren desconcertats, perquè cadascú els sentia parlar en la seva pròpia llengua. Estranyats i fora de si deien: «No són galileus, tots aquests que parlen? Doncs, com és que cadascú de nosaltres els sentim en la nostra llengua materna? Entre nosaltres hi ha parts, medes i elamites, hi ha residents a Mesopotàmia, al país dels jueus i a Capadòcia, al Pont i a l'Àsia, a Frígia i a Pamfília, a Egipte i a les regions de Líbia, tocant a Cirena, hi ha forasters de Roma, hi ha jueus i prosèlits, hi ha cretencs i àrabs, però tots nosaltres els sentim proclamar les grandeses de Déu en les nostres pròpies llengües.»

▶ Salm responsorial (103)

R. *Quan envieu el vostre alè, Senyor, renoveu la vida sobre la terra.*

Beneeix el Senyor, ànima meva. / Senyor, Déu meu, que en sou de gran. / Que en són de variades, Senyor, les vostres obres, / la terra és plena de les vostres criatures. R.

Si els retireu l'alè, expiren / i tornen a la pols d'on van sortir. / Quan envieu el vostre alè, reneix la creació, / i renoveu la vida sobre la terra. R.

Glòria al Senyor per sempre. / Que s'alegri el Senyor contemplant el que ha fet, / que li sigui agradable aquest poema, / són per al Senyor aquests cants de goig. R.

Pentecosta, pintura de Juan Bautista Maino (1578-1649)

🔊) Aquesta imatge parla

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 2,1-11)

Al llegar el día de Pentecostés, estaban todos reunidos en el mismo lugar. De repente, un ruido del cielo, como de un viento recio, resonó en toda la casa donde se encontraban. Vieron aparecer unas lenguas, como llamas, que se repartían, posándose encima de cada uno. Se llenaron todos de Espíritu Santo y empezaron a hablar en lenguas extranjeras, cada uno en la lengua que el Espíritu le sugería. Se encontraban entonces en Jerusalén judíos devotos de todas las naciones de la tierra. Al oír el ruido, acudieron en masa y quedaron desconcertados, porque cada uno los oía hablar en su propio idioma. Enormemente sorprendidos preguntaban: «¿No son galileos todos esos que están hablando? Entonces, ¿cómo es que cada uno los oímos hablar en nuestra lengua nativa? Entre nosotros hay partos, medos y elamitas, otros vivimos en Mesopotamia, Judea, Capadocia, en el Ponto y en Asia, en Frigia o en Panfilia, en Egipto o en la zona de Libia que limita con Cirene; algunos somos forasteros de Roma, otros judíos o prosélitos; también hay cretenses y árabes; y cada uno los oímos hablar de las maravillas de Dios en nuestra propia lengua.»

▶ Salmo responsorial (103)

R. *Envía tu Espíritu, Señor, y repuebla la faz de la tierra.*

Bendice, alma mía, al Señor: / ¡Dios mío, qué grande eres! / Cuántas son tus obras, Señor; / la tierra está llena de tus criaturas. R.

Les retiras el aliento, y expiran / y vuelven a ser polvo; / envías tu aliento, y los creas, / y repueblas la faz de la tierra. R.

Gloria a Dios para siempre, / goce el Señor con sus obras. / Que le sea agradable mi poema, / y yo me alegraré con el Señor. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 12,3b-7.12-13)

Germans, ningú no pot confessar que Jesús és el Senyor si no és per un do de l'Esperit Sant. Els dons que rebem són diversos, però l'Esperit que els distribueix és un de sol. Són diversos els serveis, però és un de sol el Senyor a qui servim. Són diversos els miracles, però tots són obra d'un sol Déu, que els fa valent-se de cadascun de nosaltres. Les manifestacions de l'Esperit distribuïdes a cadascú són en bé de tots. Perquè el Crist és com el cos humà: és un, encara que tingui molts membres, ja que tots els membres, ni que siguin molts, formen un sol cos.

Tots nosaltres, jueus o grecs, esclaus o lliures, hem estat batejats en un sol Esperit per formar un sol cos, i a tots ens ha estat donat com a beguda el mateix Esperit.

▶ Evangeli segons sant Joan (Jn 20,19-23)

Al vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres». Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres». Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdoneu, quedaran sense perdó.»

▶ Lectura de la primera carta del apòstol san Pablo a los Corintios (1Co 12,3b-7.12-13)

Hermanos:

Nadie puede decir «Jesús es Señor», si no es bajo la acción del Espíritu Santo. Hay diversidad de dones, pero un mismo Espíritu; hay diversidad de ministerios, pero un mismo Señor; y hay diversidad de funciones, pero un mismo Dios que obra todo en todos. En cada uno se manifiesta el Espíritu para el bien común. Porque, lo mismo que el cuerpo es uno y tiene muchos miembros, y todos los miembros del cuerpo, a pesar de ser muchos, son un solo cuerpo, así es también Cristo.

Todos nosotros, judíos y griegos, esclavos y libres, hemos sido bautizados en un mismo Espíritu, para formar un solo cuerpo. Y todos hemos bebido de un solo Espíritu.

▶ Evangelio según san Juan (Jn 20,19-23)

Al anochecer de aquel día, el día primero de la semana, estaban los discípulos en su casa, con las puertas cerradas por miedo a los judíos. Y en esto entró Jesús, se puso en medio y les dijo: «Paz a vosotros.» Y, diciendo esto, les enseñó las manos y el costado. Y los discípulos se llenaron de alegría al ver al Señor. Jesús repitió: «Paz a vosotros. Como el Padre me ha enviado, así también os envío yo.» Y, dicho esto, exhaló su aliento sobre ellos y les dijo: «Recibid el Espíritu Santo; a quienes les perdonéis los pecados, les quedan perdonados; a quienes se los retengáis, les quedan retenidos.»

COMENTARI

L'Esperit i el do de la pau

L'Evangelí de Joan presenta l'efusió de l'Esperit en íntima relació amb l'exaltació de Jesús. Primer, en la mesura en què Jesús predi l'efusió de l'Esperit per al moment de la seva exaltació-glorificació: «El qui tingui set, que vingui a mi, i que begui el qui creu en mi. Diu l'Escriptura: "Del seu si brollaran rius d'aigua viva". Jesús deia això referint-se a l'Esperit que havien de rebre els qui creurien en ell. Encara no havien rebut l'Esperit perquè Jesús no havia estat glorificat» (Jn 7,37-39). Segon, en tant que la mort de Jesús es descriu així: «Llavors inclinà el cap i va lliurar l'Esperit» (19, 30).

El text que ve a continuació, la llança que obre el costat de Jesús mort, és una clara referència a l'aigua que li surt del costat. Aquesta escena es repren en la 1Jn: «Són tres els qui donen testimoni, l'Esperit, l'aigua i la sang, i tots tres són el mateix testimoni» (1Jn 5,6). La mort de Jesús és, doncs, el moment del do de l'Esperit. Per a l'Evangelí de Joan, Pasqua i Pentecosta són el mateix misteri.

La salutació de Jesús ressuscitat s'expressa amb un mot d'especial significació: *Xalom lechem*. No tem que la salutació es repeteix: *Xalom lechem*. Aquesta reiteració porta un accent que convé retenir. La pau, en la tradició jueva, és molt més que la manca d'agressivitat i de violència. És també un auguri de serenor, de comunió fraterna i de plenitud.

Va més enllà: la pau vol assolir una empatia i conluminació amb tot el que ens envolta, amb els humans, amb la naturalesa, amb tot el món. En una paraula, la plenitud que ha acompanyat Jesús al llarg de tot l'Evangelí de Joan s'ha de fer extensiva a tot l'univers.

Immediatament, la missió que té com a contingut fonamental l'Esperit Sant. És l'esperit el qui porta la pau, la serenor, la comunió i l'anunci joios. És Ell qui porta el perdó. La plenitud de l'efusió de l'Esperit és el gran missatge de la pasqua joànica, que no és un missatge intimista sinó que obre la comunitat a tot l'univers.

Confirmacions a Puigcerdà

A la tarda del diumenge 11 de maig, IV Diumenge de Pasqua, l'Arquebisbe d'Urgell va administrar el Sagrament de la Confirmació a 33 joves de la Cerdanya a la Parròquia de Santa Maria de Puigcerdà. Concelebraren amb l'Arquebisbe el Rector, Mn. Josep Grau, Mn. Cinto Busquet i Mn. David Codina. A la seva arribada a la parròquia fou rebut per l'II-Im. Sr. Alcalde de la Vila de Puigcerdà, Sr. Albert Piñeira que mantingué una trobada amb l'Arquebisbe d'Urgell a la Casa de la Vila de Puigcerdà tot informant-lo del pla director de reforma i adequació de l'interior de l'església parroquial. Posteriorment es desplaçaren junts cap al campanar de Puigcerdà i l'Alcalde mostrà a l'Arquebisbe les darreres intervencions arquitectòniques de millora i embelliment que en ell s'hi ha realitzat.

Posteriorment es traslladaren a l'església parroquial on Mons. Vives va administrar la confirmació dins l'eucaristia dominical de Pasqua. Tot glossant les lectures proclamades, recordà als joves quatre idees força: Porta, Pastor, Esperit Sant i Seguiment.

La Pasqua del Malalt: «Cal humanitzar el món sanitari i centrar l'atenció en els malalts»

La celebració de la Pasqua del Malalt, sota el lema «Fe i Caritat. El regal de l'Amor» s'ha fet aquest any el 17 de maig, al Castell del Remei. Més de 300 persones provinents d'arreu del Bisbat s'hi van aplegar: molts malalts, familiars de malalts, voluntaris relacionats amb la Pastoral de la Salut, membres de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes del Bisbat. La jornada fou presidida per l'Arquebisbe Joan-Enric i comptà amb la presència del Vicari General Mn. Ignasi Navarri, la Delegada de Pastoral de la Salut, Gna. Montserrat Font, SFU; el Superior Gmà. José Miguel i els Germans Franciscans de Creu Blanca, de la Llar Santa Anna del Castell del Remei, Mn. Carles Albert Ospina, rector, i molts sacerdots, diaques i religiosos.

Mons. Vives presideix l'ofici

L'acte central fou una conferència de Mn. Joan M. Bajo Llauredó, Delegat de Pastoral de la Salut del Bisbat de Tortosa que parlà de la importància de l'amor concret i generós envers els malalts i de la necessitat d'humanitzar el món sanitari. Recordà que el centre ha de ser la persona que està malalta. En aquest sentit animà els participants a dedicar hores al servei de les persones malaltes, acompanyant-les amb la pregària i amb el propi temps, sempre mostrant-se generosos a les seves necessitats. En aquest sentit recordà la importància que hauria de tenir la Pastoral de la Salut per a la pastoral de les parròquies i en la formació dels futurs sacerdots als seminaris. Per al conferenciant cal una Pastoral de la Salut que humanitzi el tracte amb els malalts i que també estigui molt atenta al sofriment i desgast que experimenten les famílies que atenen els malalts. La conferència acabà amb el cant de la Salve Regina i dels goigs a llaor de la Mare de Déu del Remei.

XXVIII Trobada interdiocesana de Vida Creixent a Montserrat

Amb el lema: «Fill, aquí tens la teva mare» es va celebrar a Montserrat la Trobada Interdiocesana de Vida Creixent el dia 15 de maig, que va aplegar unes nou-centes persones de tots els Bisbats de Catalunya, Illes Balears i Andorra. Vida Creixent del Bisbat d'Urgell hi assistia amb dos autocars un que sortia del Pallars Jussà (La Pobla de Segur, Tremp i Isona), i l'altre des d'Andorra passant per La Seu, Organyà, Oliana, Ponts (recollint els amics d'Artesa de Segre) i Guissona. Eren un centenar llarg d'amics. Una magnífica representació del nostre Bisbat.

A Montserrat van ser convidats a contemplar la figura de Maria, segons el text de l'Evangeli de Sant Joan (19,26-27). Per això es va aprofundir enguany en aquest pelegrinatge sobre aquell: «Fill, aquí tens la teva mare». A les 12.45 h van ser rebuts per la comunitat benedictina, com a pelegrins que truquen a la porta amb un esperit de recerca interior. Després del dinar de germanor tingué lloc la solemne celebració de l'Eucaristia, presidida per l'Arquebisbe de Tarragona Mons. Jaume Pujol i Mons. Enric Benavent Bisbe de Tortosa, conjuntament amb els arxiprestos, preveres, consiliaris i diaques dels Bisbats presents.

Acció de gràcies de la Diòcesi d'Urgell pels sants Joan XXIII i Joan Pau II

L'Arquebisbe d'Urgell Mons. Joan-Enric Vives va presidir a la S.E. Catedral d'Urgell, el 12 de maig al vespre, una Eucaristia d'acció de gràcies pels nous Sants Papes Joan XXIII i Joan Pau II que foren canonitzats el passat dia 27 d'abril a Roma. Concelebraren amb l'Arquebisbe el Vicari general i el Secretari general, el Degà del Capítol i un bon grup de preveres de la ciutat i pobles veïns.

A la seva homilia Mons. Vives recordà les paraules del Papa Francesc que el dia de la canonització digué que «ells van col·laborar amb l'Esperit Sant per restaurar i actualitzar l'Església segons la seva fesomia originària, la fesomia que li van donar els sants al llarg dels segles». Sobre Sant Joan XXIII, Mons. Vives apuntà que serà recordat com «el Papa bo», que irradiava bondat i humilitat, alegria i coratge per a convocar el Concili Vaticà II. Mons. Vives féu referència a l'amistat personal que l'uneix amb el qui fou secretari de Sant Joan XXIII, el recent nomenat cardenal S. Em. Loris Francesco Capovilla i a través del qual ha pogut conèixer de primera mà la vida de Sant Joan XXIII. I recordà les paraules del Papa Francesc que definí a Sant Joan XXIII com «un guia-guiat, guiat per l'Esperit Sant». La seva gran encíclica fou la *Pacem in terris* i la seva obra la convocatòria coratjosa del Concili.

Pel que fa a Sant Joan Pau II l'Arquebisbe d'Urgell el definí com «el Papa de la família» tal com ell va volia ser recordat. I subratllà els principals aspectes de la seva biografia: treballador en una fàbrica, actor, esportista i «atleta de Déu», professor universitari, resistent als nazis i al comunisme ateu. El seu pontificat fou el segon més llarg de la història i ens donà grans documents com el *Catecisme de l'Església Catòlica*, el *Nou Codi de Dret Canònic* i encíclics importants com l'*Evangeliu Vitae* o la *Redemptor hominis*.

ràdio principat
ESCOLTEU RÀDIO ESTEL-PRINCIPAT
105.0 - 104.4
107.5 - 91.5

Segueix el Full Dominical allà on vulguis amb el teu telèfon mòbil

LA PLETA: DE RAMS A PENTECOSTÉS

Pentecosta, vent i foc sobre Jerusalem

Legim en els Fets dels Apòstols: «Durant la celebració de la diada de la Pentecosta, es trobaven tots junts en un mateix lloc, quan, de sobte, se sentí venir del cel un so com si es girés una ventada violenta...» (Act 2,1-2).

Quin és el lloc on es trobaven reunits i vingué l'Esperit Sant? L'autor dels Fets dels Apòstols ens ha dit que, en tornar de l'Ascensió, «van pujar a la sala de la casa on es reunien» (Act 1,13).

La tradició la identifica amb el Cenacle, la sala de l'Últim Sopar, lloc de les primeres aparicions de Jesús als apòstols el dia de Pasqua i ara lloc de la vinguda de l'Esperit.

Fa uns dies, comentàvem que en la muntanya de Sió, a l'angle sud-oest de Jerusalem, és on la tradició venera aquest lloc sagrat. En un edifici de construcció multisecular, on els jueus veneren l'anomenada tomba de David i des d'on unes escales porten a la sala superior, la sala noble de la casa.

Avui l'entrada és per l'exterior. Tot just entrar-hi, la barreja de tradicions és manifesta: les elegants arcades ogivals del gòtic xipriota, el mihrab musulmà orientant el devot cap a La Meca, un capitell amb la figura d'un pelicà suggereix la tradició eucarística... La sala ha estat restaurada en diverses ocasions al llarg dels temps. Quatre paviments sobreposats en donen testimoni: davall l'actual, hi ha

el de l'època croada, sota el bizantí i finalment el primitiu.

Avui, la sala del Cenacle està en mans dels jueus. Quan el pelegrí hi puja se li fa petit el cor. Les quatre parets pelades, sense cap símbol ni cap possibilitat de celebrar-hi la nostra fe. Els acompanyants espirituals dels grups de pelegrins s'esforcen en reviu els passatges evangèlics: lectura dels textos, reflexió, silenci... Una pregària i un cant clou la senzilla memòria.

Però un cop a l'any, el dia de la Pentecosta, l'Esperit desvetlla l'ànima del Cenacle. Grups de joves, majoritàriament pentecostals, es passen hores cantant, dansant, aclamant i invocant junts la vinguda de l'Esperit. Com a la primera Pentecosta, grups de curiosos s'acosten a mirar. Hom pot reconèixer en aquells joves els efectes del foc i del vent sobre els apòstols.

Mn. Ramon Sàrries